

Irena Kucharska

Posiedzenie Rady Naukowej IBL, 27-28 VI 1955

Pamiętnik Literacki : czasopismo kwartalne poświęcone historii i krytyce literatury polskiej 46/4, 590-591

1955

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

IV. K R O N I K A

POSIEDZENIE RADY NAUKOWEJ IBL

27—28 VI 1955

Posiedzenie Rady Naukowej IBL w dniach 27 i 28 czerwca 1955 poświęcone było przede wszystkim przeprowadzeniu publicznej obrony prac doktorskich i kandydackich.

Odbyła się dyskusja nad rozprawą doktorską prof. dra Kazimierza Budzyka *Bibliografia konstytucji sejmowych XVII wieku w Polsce* (Wrocław 1952) oraz nad pracami kandydackimi: mgr Marii Żmigrodzkiej pt. *Estetyka Edwarda Dembowskiego*, mgr Marii Janion pt. *Siemieński — poeta romantyczny* (Warszawa 1955) i mgra Romana Kalety pt. „*Monitor*“ z roku 1763 *na tle swoich czasów* (opublikowana w tomie: *Prekursorzy Oświecenia*. Wrocław 1953).

Dyskusję nad przedstawionymi pracami zamknęło głosowanie, w którym członkowie Rady Naukowej wypowiedzieli się za przyznaniem prof. drowi Kazimierzowi Budzykowi stopnia doktora nauk, a autorom prac kandydackich — stopni kandydatów nauk.

Po zakończeniu tej części posiedzenia Rada Naukowa przystąpiła do dalszych obrad, których tematem było szkolenie młodej kadry naukowej polonistów. Prof. dr Żółkiewski w swojej wypowiedzi zwrócił uwagę na fakt ogólnego obniżenia się poziomu prac kandydackich, zwłaszcza poza humanistyką. W procesie dorastania młodej kadry naukowej niepokojąca jest zarówno niedostateczna owocność studiów aspiranckich, jak i szerokie stosowanie „taryfy ulgowej“ wobec prac kandydackich. Dotychczasowe doświadczenia Rady Naukowej IBL wskazują jednak, że przedstawione w Instytucie prace kandydackie przekraczały do tej pory stawiane wymagania, miały poziom wysoki, należały do rzędu wybitnych rozpraw naukowych. Miały one oczywiście i swoje niedociągnięcia, które jednak nie obniżają ich kwalifikacji jako prac wybitnych.

Tym bardziej więc trzeba pamiętać o tym, że od autorów prac kandydackich wymaga się dowodów samodzielnego myślenia. Dlatego też i w polityce rekrutacyjnej, przy doborze kandydatów na aspirantów trzeba brać pod uwagę tylko wyróżniających się młodych pracowników naukowych.

W dziedzinie kształcenia młodej kadry naukowej niewątpliwie wchodzimy w nowy etap walki o jakość sił naukowych. Zadaniem IBL jest włączenie się do tej walki przez utrzymanie dotychczasowego poziomu prac kandydackich, przyjmowanie na aspirantów i asystentów ludzi wyróżniających się w pracy naukowej, wreszcie przedstawienie swoich doświadczeń w tym zakresie właściwym czynnikiem.

Niezmiernie ważnym zagadnieniem jest także troska o właściwe i prawidłowe stosowanie w naszych badaniach metodologii marksistowskiej, tępienie fałszów i wulgaryzmów wypływających z błędnych metodologicznie koncepcji.

Z problemami tymi wiąże się sprawa ogólnopolskiego planu badań naukowych. Powinniśmy więc zadać sobie pytanie, czy plan ustalony w zakresie polonistyki przyczynia się do postępu w nauce. Niewątpliwie tak. Przedstawione prace kandydackie dowodzą, że udatność ich jest wynikiem nie tylko osobistego talentu autorów, ich zainteresowań itp., ale przede wszystkim powiązania tych prac z szeroką problematyką rozwoju kultury i literatury danego okresu, wykazania przez autorów zrozumienia dla szerokich koncepcji interpretacyjnych.

Z chwilą podejmowania studiów nad określonym zagadnieniem chodzi o trafne rozpoznanie, po której stronie wielkiego frontu walki o postęp je umieścić; chodzi o to, aby opracowanie tego zagadnienia nie tylko wzbogaciło fakty, ale także wzbogaciło naukę, zbliżając nas do ustalenia prawdziwości procesu rozwojowego, aby pozwoliło na zajęcie stanowiska oceniającego, przy jednoczesnej aktualizacji tradycji literackiej.

W dalszym ciągu obrad, w wyniku dyskusji przeprowadzonej nad przebiegiem studiów aspiranckich i przewodów kandydackich, w konkretnych wypadkach traktowanych przykładowo w aspekcie ogólniejszym, Rada Naukowa zaleciła dyrekcji IBL rozpatrzenie przebiegu studiów aspiranckich i przewodów kandydackich i przygotowanie projektu wewnętrznych rygorów przeprowadzania przewodów kandydackich. Rada Naukowa powzięła także — również w formie zalecenia dla dyrekcji IBL — ogólne sugestie na temat troskliwego i odpowiedzialnego przyjmowania kandydatów na aspiranturę.

Irena Kucharska

SESJA OŚWIECENIOWA WE WROCŁAWIU w dniu 28 października 1955

Dnia 28 października odbyła się we wrocławskiej pracowni Instytutu Badań Literackich PAN publiczna sesja naukowa poświęcona twórczości Ignacego Krasickiego. W czasie sesji, która była kolejnym zebraniem miesięcznym pracowni literatury Oświecenia, zostały wygłoszone następujące referaty: prof. Tadeusza Mikulskiego „*Święta miłości kochanej ojczyzny...*“ *Hymn narodowy polskiego Oświecenia*, mgra Romana Wołoszyńskiego *Krasicki w ruchu teatralnym polskiego Oświecenia* (fragmenty), mgra Mieczysława Klimowicza *Nad „Historią“ Krasickiego* (fragmenty), mgra Zbigniewa Golińskiego *Dmóchowski jako wydawca Krasickiego*.

Prof. Mikulski zaczął od przedstawienia ciekawej historii bibliograficznej hymnu. Utwór ten ukazał się naprzód w *Zabawach Przyjemnych i Pożytecznych* (1774) jako autonomiczna całość. W rok potem włączył go Krasicki do *Myszeidy*. Referent wyjaśnił tę zaskakującą decyzję poety tym, że *Myszeida* pomyślana była jako poemat dygresyjny, obecność w niej hymnu nie może więc dziwić. Trudniejszą do wyjaśnienia jest sprawa sparodiowania tej patriotycznej apostrofy w *Monachomachii*. Posługując się bogatym materiałem dowodowym prof. Mikulski postawił tezę, że parodia hymnu w *Monachomachii* jest wyrazem walki poety z patriotyzmem saskim.